

פייט יהודית ומאיר

הורי מאיר פייט ויהודית גרינשטיין עלו מארצות מזרח אירופה. אבי מאיר פייט עלה בשנת 1919 מפולין ואמי יהודית גרינשטיין עלתה בשנת 1921 מרוסיה. אבי הגיע לתל עדשים ולאחר תקופה מסוימת עבר לעטרות שבה התארגנה קבוצה מכל חלקי הארץ. הקבוצה מנתה גברים בלבד ואת "הגברת" יהודית גרינשטיין, הבחורה היחידה בחבורה, אשר מונתה לצערה למכינת האוכל של החבורה (לא שהיה הרבה מה לאכול). עיקר האוכל היה מורכב מבצל שנזרע באדמת עטרות ולחם. כשכבר היה מה לבשל, נהג אבי בדרך הומור להקניט את יהודית, שלימים תהייה אמי והיה ממריד את "הגברים" שהאוכל לא טעים וצריך להחזיר (כאילו שהיו להם תחליפים).

לאחר תקופה נישאו הורי בחתונה שנערכה בירושלים. איך מגיעים לירושלים? ! רותמים שתי פרדות לעגלות, מעלים את החתן והכלה וכל החבורה, וקדימה לירושלים. אך מה לעשות שבעליה של שועפט הפרדות לא סוחבות ואין עולה ואין בא. יורדים כל החבורה, משאירים את החתן והכלה ודוחפים את הפרדות קדימה לסוף העלייה.

לאחר שנה, ב- 14.12.26 נולד הזכר הראשון לבית עטרות - חיים. גדלנו בחממה, את זמננו בילינו בגן ומשם עברנו לבית ספר. את ימי בית הספר העברנו בעיקר ב"לשגע" את המורים כמו כל ילד. גם כשקיבלנו עונש לכתוב כמה עמודים, ביקשנו מהמורה יהושוע דוקשיצקי לוותר על העונש. סירובו לא הועיל לו, כי יויינה ז"ל היה מצויד באקדח פקקים, אשר ירה באוויר והמורה מרוב פחד נתן לו סטירה במקום.

את שעות אחר הצהרים בילינו על בור המים. בימי שישי היינו רוקדים עד אור הבוקר ויקודי הורה, צ'רקסייה, קרקוויאק ופולקה, כשרותי מנגנת במפוחית ואנחנו הרקדנים. בגיל 14 נסעתי ללמוד באפיקים כילד חוץ. עברתי במוסך כדי ללמוד מקצוע מכונאות, את הנסיעה לאפיקים עשיתי ברכבת, ומכיוון שלא הייתה תחנת עצירה באפיקים, הייתי יורד בקפיצה מהרכבת כשקופסת העוגיות שאמי הכינה עבורי לכל השבוע חבוקה בידי. לאחר שנה חזרתי לעטרות וגייסו אותי ל"הגנה" למשימות, בהתחלה בישוב ואחר-כך מחוצה לו.

במלחמת השחרור, מאי 1948 קיבלנו את הודעת הפינוי. יצאנו למעשה עם מעט מטלטלים והבגדים שעלינו, לאחר שחלבנו את הפרות ומיקשנו את הכניסות לבתים ולחצרות, כיוון שידענו שהשכנים הערבים יכנסו אל המושב לשדוד מכל הבא ליד. את המשפחות והילדים שלחנו לפני כן עם שיירה של חברת הובלה שאת קציניה שיחדנו. השאר הועברו בשירות המשוריינים של הבריטים. בזמן הקרב בנוה יעקב פוצצנו את הגשר שהוביל מרמאללה לירושלים. אז באו משוריינים של הלגיון הערבי והתפתח קרב שנמשך כל היום ובמהלכו נפצעתי בראשי מכדור. כיוון שהייתי אדם כבד גוף, לא יכלו לסחוב אותי באלונקה, (מה שבדיעבד התברר כמזל גדול) ואת הדרך עשיתי בהליכה כשאני נשען על שני אנשים וזמירה מאחורי תומכת עם שמיכה שמכסה אותי. כשהגענו לבית חולים הדסה הר הצופים, שם מיינו את הפצועים, לא העבירו אותי בטענה שאין סיכוי שאחיה. רופא שעבר במקום הכיר את אמי וזיהה את השם. הוא נתן הוראה להוריד אותי אל בית החולים האנגלי, שם נותחתי בראשי ללא הרדמה או זריקות טשטוש, אלא רק עם קשירת חגורות. במשך שלוש שעות וחצי ניתוח אשר בו הוצא הקליע מנימי המוח.

אנשי עטרות אשר התפנו שוכנו בתחילה בירושלים בליפתא. לאחר מכן עברו כל אנשי עטרות ליפו, לפני המעבר להתיישבות במושב בני-עטרות לשעבר וילהלמה בשנת 1949. בשנת 1955

נישאתי לכרמלה פייט לבית שלו, בת בנימינה. נולדו לנו שלושה ילדים: הבכורה - ניצה, נשואה לרוני והורים ליפעת ואיילת; השני - אריק, נשוי לפרידה ואב לאמיר, הדר, ערן ואוהד; בת הזקונים - דיתי, נשואה לרענן ואם לעידן, מעיין ושירן. כולם מתגוררים כיום בבני-עטרות.

